

V torek, tretje in soloto lahaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom za vse leto 8 gl. — k, za pol leta . . . 4 „ — „ za četrt leta . . . 2 „ 20 „

Po pošti:
Za vse leto 10 gl. — k, za pol leta . . . 5 „ — „ za četrt leta . . . 2 „ 60 „

Vredništvo in opravništvo je na stolnem trgu (Dom-platz) hiš. št. 184.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniha:
Za navadno dvestopno vrsto se plačuje 6 kr., če se natisne ikkrat, 5 kr., če se tiska ikkrat, 4 kr., če se tiska ikkrat-veče pismente se plačuje po prostoru.
Za vsak tisek je plačat-kolek (štempelj) za 30 k.
Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

Št. 39:

V Mariboru 3. aprila 1869.

Tečaj II.

Skrajna straža.

Zagovorniki sedanje omahljive politike naših državnih poslancev so svoje ločenje od politike česke in slovanske sploh često s tem zagovarjali, da so nas Čehi v svojem federalističnem programu vrgli v neko notrajno-avstrijsko zvezo, ktera bi bila kakor se samo ob sebi umeva zopet nemška. Ti modrijani pa so pozabljali, da se je ost tega izgovora obračala proti njim samim, kajti dokler so naši zastopniki v parlamentih molčali o osnovi Slovenije in samo med štirimi stinami morebiti mislili nanjo, dokler torej slovenski zastopniki sami niso sebi in svojemu narodu vedeli najti primerne-ga prostora v federalistični državni osnovi, ni bilo tirjati, da bi naši federalistični zavezniki tam govorili in za nas skrbeli, kjer smo mi sami molčali. Odkar pa je slovenski narod jasno in javno izrekel, kje in kako hoče stati v avstrijski federaciji, bili so Čehi vsegdar pripravljene sprejemati naš program v svojo. Iz citatov, kar jih je „Slov. Nar.“ prinesel iz českih listov, znano je to že našim čitateljem. Da pa Čehi nikdar ne izpuste prilike pokazati nam svoje simpatije, naj kaže sledeči članek ktere-ga je praška „Corresp.“ v svojem 89. številu pod predstoječim napisom prinesla. Tu beremo:

„Slovenci so tako grozovito razkosani po celi vrsti raznih dežel, da naj bi po vseh krajih prav posebno delavnost razvijali, da si pri splošnem narodnem gibanju pridobe svojo veljavo. Oni so edini narodni živelj v Avstriji, ktere-ga stiska in pritiska dvojno premočno narodno prizadevanje — nemško in italijansko. Omenjeno razkosanje še dvojno otežuje ubraniti se nasprotnih prizadevanj in mi smo vselej obžalovali, da Ljubljana ni močna dovolj, da bi bila dostojno središče delovanja in obramba. Saj si tam zadnje čase niso mogli več ohraniti večine v mestnem zastopu, in če je tudi v deželnem zboru in njegovem odboru večina slovenska, ovira že omejena kompetencija živahnejše delovanje in potem tudi kompetencija ne sega čez deželne meje kranjske. V drugih deželah je treba torej še ostreje vse žile napenjati, ako nočejo Slovenci, osamljeni in v manjšini, kakor so povsodi, popolnoma biti premagani.“

„Pri takih okoliščinah moramo biti srčno zadovoljni slišati, da so se nedavno vse volitve za tržaški mestni zbor v okolici k mestu spadajoči skozi in skozi izvršile v smislu Slovencev. Kakor znano, nima ta volitev samo vsakako omejene vrednosti volitve mestnega zastopništva samega, ker ima tržaško mestno svetovalstvo tudi pravice in delokrožje deželnega zastopa. Italijanska „progresso“-stranka si je pač na vse kripnje prizadevala, da bi razcepila slogo okoličanov in v istini je vsaj to dosegla, da se mnogo volilcev volitev ni udeležilo, kar pa končnega uspeha vendar ni moglo za-braniti. Če imajo tudi še italijanski progresisti, ki so se v mestu skozi in skozi volili, končno vendar še večino, stojé jim vendar slovenski zastopniki združeni in kot trdna stranka nasproti, ktera bo v narodnih kakor tudi v političnih zadevah prenapetemu poželjenu italijanšimov vsaj neprijetne za-preke delala.“

„Trst je skrajna straža, na kateri imajo iz Italije semkaj segajoči akciji nasproti ti slovenski stražniki prav veliko vrednosti. Še so v spominu

brezobzirnosti, s katerimi so pred kratkim privrženci „progresitov“ postopali proti nasprotujočim okoličanom, in posamezni dogodki pri zadnjem potovanju cesarjevu, o katerih se res v javnih časnikih ni ničesar omenjalo, kateri so se nam pa sporočili po privatni poti, zadosti dokazujejo, da tržaški okoličani še niso prav nič odstopili, da ne bi težili za svojimi nameni. Razvedelo se je, da se je g. minister notrajnih zadev, ko se je zadnjikrat mudil v Trstu, prav krepko izustil proti tem težnjam; žalibog do zdaj nismo zapazili, da bi bila vlada, prepričana o važnosti stvari, iskala in nasla sredstev ter pripomočkov, da bi podprla oni živelj, ki bi po zakonih naravnih mogel biti tam edina protipeza. Tako sami sebi prepuščeni morajo Slovenci svoje moči tem krepkeje napenjati, da lastnih tal ne izgubé in da si s časom pridobé več in več veljavo in moč.“

„Njih najživejše prizadevanje mora na to meriti, da v Trstu samem dobodo kaj tal, kajti čisto poitalijančeno mesto je v okolo in okolo popolnem slovanskem kraju prava anomalija, ki se v svojem bistvu vsled več stoletnega razvijanja dé sicer tolmačiti, ki je pa v svojem jedru vendar povse nenaravna. Torej bodo morali slovenski zastopniki in njih prijatelji si zlasti za to prizadevati, da se ne le stavijo proti politično-narodnim skokom svojih nasprotnikov v brambo, ampak bodo morali tudi dosledno na to delati, da se po pravici in pravičnosti obzir jemlje na potrebe in koristi slovenskega prebivalstva. To velja ne le v duševnem, ampak ravno tako tudi v materijalnem obziru; skromnost bi bila tu ravno tako napačna, kakor bojazljivost, in greh bi bilo, ko bi svoje popolne pravice ne tirjali tudi v narodnem obziru. Res si je lahko že naprej misliti, da se bo italijanska stranka branila v tej zadevi spolnovati vso svojo dolžnost, pa vendar naj se na slovenski strani ne opusti nobena prilika in se zmerom tirja vsa in popolna pravica. Kar morajo slovenski zastopniki posebno tirjati, je to, da se ne povračajo zopet prizori, ko bi bil Slovenec tako brez vse postavne brambe, da bi smel kakor nedavno po njem udrihati, kdor bi hotel; da se v uradovanih zadosti tirjavam jezične ravnopravnosti in da se slovenskemu prebivalstvu v javnih učilnicah dá prilika v najširji meri udeležiti se šolskega poduka, ter da se ne sili več zatajevati svoj prirojeni jezik.“

„Da se pa to in še mnogo več doseže, je pač treba, da se stranka trdno in stalno vredí, potem pa stopi v neprenehano zvezo z drugimi središči slovenskega delovanja. Le taka vzajemnost, skupna podpora in me-jusobno pospeševanje po skupnem in enotnem črteži more voditi do ciljev, kakoršnih je treba. Vse to priporočamo slovenskim rodoljubom v resen provdarek, da ne bi ena njihovih „skrajnih straž“ trpela škode.“

Doslednost nemških svobodnjakov.

„Duo cum faciunt idem non est idem — ali po slovenski: kar je za enega pravica ni za drugega: to je bilo pač v časih Horacijevih menda resnično, ko je „božji“ Avgustus mogočno trl starorimsko svobodo, a denes ko pravimo in vidimo, da se ves svet bori za enakost pred postavo, ko se podirajo privilegije in večje pravice nekterih stanov, pač se ne sme več tako

Listek.

Poslednji bosanski kralj.

(Zgodovinsko-romantičen obraz; česki spisal Prokop Chochołuieck, poslovenil Podgoričan.)

V.

(Dalje.)

„Kaj neki čenčaš! — začudi se Staniša.

„Zakaj pa tedaj divjaš za njo?!“ — oponese mu Mirko.

„Vrag vedi rés, zakaj!“ — odreže se Staniša, „ali ževem, kaj je to, sama slepa poslušnost, nič drugega ne. Hudir naj me, če se le kokličkaj genem še naprej za njima.“

„Ala, daj roko, Staniša!“ — reče mu Mirko, vstane in stopi k Stanišu, „prav iz srca si mi govoril.“

„A meni!“ — dostavi Bogdan.

„No, dobro,“ — omeni Staniša, „kralj Tomažević naj le sam besí za njima, jaz še ne kihnem na zdravje njegove milosti, verujeta, da ne.“

„Čujta, kaj vama povém, junaška brata!“ — na enkrat povpraša Mirko nekako skrivnostno.

„No, kaj?“ — obrneta se k njemu radovedna oba tovariša; tudi Staniša lehno vstane od hrastovega debla.

„Že smo jima bili za petami,“ — pové Mirko.

Bogdana posili glasen smeh, sune Stanišo nekolikrat v rebra in vikne: „Staniša, ali si ga slišal? — Kakor da bi bila slepa midva! Ali si niswa včeraj kazala čisto novih stopinj dveh konjev po travi; enemu konju se je globoče vdiraló, tega je Ilija jezdit, kraljica pa je sedela na onem, ki je laže nesel.“

„I to se ve, da,“ — potrdi Staniša, „saj se mi tudi zdí, kakor bi pred seboj videl oba zdaj-le.“

„Tedaj sta ju videla tudi vidva!“ — začudi se Mirko in v zadregi popravlja pas, „no, to je dokaz, da perjanik ima sokolje oko.“

Staniša se obrne naprej, obe dlani nastavi na usta in na vse gro zaupije: „Z Bogom, kraljica! Z Bogom, Ilija! Ni Mirko ni Bogdan, ni Staniša — nobeden ne enkrat ni stopi več za vama!“ —

„Kaj kričiš?“ — oglasi se Bogdan nevoljno.

„Saj si slišal, kaj,“ — odvrne Staniša, „če me nista slišala, nič zato ne, ako pa sta me, oddehne si kraljica, a stari Ilija, ta se prepriča, da ni še vgasnila bratovska ljubezen perjanikom!“

Ko jutro napokne, rés se vrnejo Mirko, Staniša in Bogdan, ali čudovito! — čem bolj se stičejo pota, tem bolj raste krdelo. Z vseh strani vró nazaj perjaniki in ko pridejo na veliko cesto, kako uro od Sutiske, ne manjka nobenega, ki so poprej ta dan šli za ubežno kraljico — za darilo, ktere-ga je bil Tomažević obljubil tistemu, kateri vjame ubežnico in ubežnika. Ali je rosa ohladila jim gorljivost, ali so vrnile jih tiste misli, ktere Mirka in njegova tovariša, ali kaj? Kdo zna to? Kakor navadno, pozdravljajo se in molče dirjajo naprej v Sutisko.

„Oh! ali vi tudi že nazaj? — vskrikajo tovariši tovarišem, ki se dohajajo na poti.

„A vi?“ — povprašujejo jih dohajalci.

„Saj vidite, tudi!“

„Kaj pa, ali ste kje videli ubežnika?“

„Nikjer ne.“

„Bratje, a kaj poreče pa kralj?“ —

„Kaj nam mar?“

„Renica!“

Zdaj biči zavzičgajo v zraku, konji planó v skok, in kakor na zmajih, tako dirjajo vsi nazaj v Sutisko.

A kralja ni več doma, že poprejšnji dan je sutiški samostan zapustil z vsem dvorom vred in nemudoma vrnil se v svojo stolico: v trdnjavo Bobovec, dan denes Travnik. Ko hitro se mu je razkadila jeza, ker sta bila pobežnila kraljica in Ilija, loti se njegove duše velika bojezljivost.

pravilo raztezati v politično življenje. Najmenj pa bi smeli v dejanji po tem pravilu delati oni, ki pravijo da so liberalni, ako nečejo da jih bo zgodovina ravno narobe sodila. In vendar ravnajo po tem pravilu, ravnajo zlasti kar se tiče ideje federalizma v Avstriji.

Pogledimo si velike časopise, ki zagovarjajo zdanjo, samo na dvoje deljeno centralizacijo, in federalizem kakor nevarno počast malajo vernim svojim. Gotovo so Slovani, kateri se sami borimo za narodno in individualno svobodo, veselimo, da so se Španci otresli jarma, kateri jih je žulil. Majhno število politikov je med nami, kateri se dade slepiti maličji, ki jo je prejšnja španjska vlada imela samo za to, da je laglje vsako svobodno gibanje zatirala s krvavo roko. Glasila, ki pri nas federativno svobodo avstrijskih narodov zasramovalno odbijajo, ne morejo svojega pravega spoznanja zatajiti in vidi se, da žele Špancem to kar mi republiko bolj na federativni kakor na centralistični podlogi. Z vso pravico očita „Presse“ da madridskih kortesov večina namera ustavo napraviti po „najboljih izgledih“ in ne po naravni potrebi dežele. Da bi pa pušico obrnila in avstrijskim ustavodajcem kar jih je na vrhunci, očitala, ka ne delajo po naravi in potrebi naše od družih evropskih različne države, temuč da delajo po kopitih, ki se pri nas ne prilgajo, to jej ne pride na um.

Pogledimo na Francosko. Treba je le po vrhu francosko zgodovino najnovejšega časa poznati in vé se, da je zdanji francoski Napoleon, prelomivši najsveteje prisegel, potepal narodove pravice ter zbral v svojo roko vse oblasti. Tudi tu ne morejo našim prizadevam nasprotni ljudje zatajiti pravega spoznanja in z vso pravico se n. pr. drug velik list „N. f. P.“, ki še z večjo nesramnostjo mlati po Slovanih in avstrijskem federalizmu, oglašá proti samovladno gospodujoči centralizaciji na Francoskem in pravi: „Malo je politikov na Francoskem, ki imajo razumljenje za to, da je svoboda v t e s n i z v e z i z f e d e r a l i z m o m.“ To je zares pravo načelo, v zgodovini potrjeno. Vladni listi to vedó, ali na avstrijsko državo tega načela nehtë raztegniti, ker bi pač svoboda prišla, ali nemškega gospodovanja bi konec bilo.

Razmeram na Nemškem nasproti zagovarjajo vsi ti glasovo demokratično federativno svezo in odbijajo prusko centralizacijo. Severo-amerikanske države, ki so federativno zvezane so tudi njim izgled dovršene državne ideje. S kratka povsod se od istih ljudi priznava isto načelo, katero se pri nas domá v Avstriji pobija.

To pa nas Slovane, ki se nádejamo, da bode pravica in svoboda zmagala, tudi z prepričanjem navdaja, da se za pravično več borimo in da bode zmagonosno osvetila se pred ali pozneje.

Kranjsko učiteljsko društvo.

31. marca je imelo učiteljsko društvo kranjsko svoj glavni zbor. Kakor poroča „Tagbl.“ mu je predsedoval g. Andr. Prapotnik in se ga je udeležilo 30 članov.

Perovodja je naznanil zbranemu društvu vspehe, ktere so imele lansko leto skienene in vladni poslone resolucije tega društva. Iz sporočila je razvideti, da ministerstvo noče preklicati svoje že tudi v našem listu ostro grajane določbe, da se ne smejo v ljudskih šolah deliti darila; pač pa se je vzelo vežbanje na violini med obligatne predmete učiteljskih pripravnišnic; tudi je izreklo ministerstvo, da bi bilo želeti berila o kmetijstvu in gospodarstvu in priznalo, da nikakor ne zadostuje oddelek kmetijstva, ktereга nahajamo v dosedanjem slovenskem berilu. Nadalje je naložilo ministerstvo društvenemu odboru, naj sestavi natančen načrt obstojnskega berila. Gledé društvene prošnje, naj se učiteljem izboljša materialno stanje, je ministerstvo izreklo, da bo na to prošnjo skrbno obzir jemalo, da se pa izboljšanje more doseči le s pomočjo deželne postavdaje. Glavni predmet posvetovanja

„Izdajstvo preži va-me okrog in okrog, nič več nisem varen, še sredi svoje straže ne!“ — jame jadovati in zaklene se v svojo izbo, še matere ne pusti k sebi.

„Ta Ilija, ta Ilija?“ — toži skoro obupno, „ta ve tisto grozno skrivnost, vse zna ta stari pes! — Oh! ali ni bila to le moja fantazija, ali ne maščevalni duh — maščevalni, pravim? ha ha!“ — zasmee se na glas, — „v možganih so se porodili duhovi in boječnost ni dala izpoznati mi tega starega psa, ko je bil tako nenadoma prikazal se v šatoru tam pred belajskim gradom“. A stresne se, mrtva bledest mu oblije obraz, kakor brezmišljen, zamiži in zatisne si ušesa z rokami. „Ali mi bode njegov glas zmerom donel po ušesih? — ali mi bode zmerom pred očmi?“ — Velike potne srage se mu prikažo na čelu. „Proč!“ — škriplje s zobmi, „nikogar nečem videti, nikogar slišati!“ in zopet umolkne. „Kako?“ — spregovori napolned poluglasno, „kdo to šepče tukaj? — gorje otroku, ki je nevreden očinega blagoslova, pa je vendar dobil ga, takemu ni blagoslovo, temučkleter — ljubezen in molitev —“ ječi nevoljen. „Ha“ — topotne z ного in poskoči, „vraga, zakaj se posmehuješ mi! To je dejal, a mrtev je in leži v tem samostanu, težek kamen leži na njegovem grobu — njega se ne bojim, ne bode se trgaj z menoj za krono, ki jo jaz nosim — ali kako?“ — izdrami se na enkrat, „ali pa je rés moja? Ljudstvo me ima za kralja, za očinega deda, ali krona mi do zdaj ni še zalesketala na glavi. A jaz — blagostnik, —“ miri samega sebe, „praznih prikazen se bojim, bojim ženske in svojega sluga, pomoč pa mi je tako blizu! Če sta prav pobegnila, kaj zato, saj se ne bojim več, pokrijem se s krono, in njen lesk prežari žalobo udovici in slugi!“ —

Poprej je bil tako bojezljiv, zdaj pak je ves zaupljiv, vsa nevarnost je izginila mu na enkrat, in jasnega lica priganja, da bi brž odjezdil v Bobovec.

Vojakcija se čudi kralju, kaj mu je tako brž šinilo v glavo; precej gre k njemu.

„No mati!“ — pozdravi jo Tomažević veselega lica, „ali se pripra-

je bilo vprašanje, kako se je učiteljem obnašati gledé nove postave o ljudskih šolah. Za govornika se je najprvo oglašil g. Močnik, ki je zagovarjal, naj se v ljudski šoli podučuje v dosedanjem verskem duhu. Govornik navduhuje resolucijo v tem smislu. Proti temu nasvetu se je oglašil učitelj Eppich kazaje na novo šolsko postavo, ktera že sama izreka, da je namen ljudske šole versko-nravna odgoja. Z Eppichom sta se skladala tudi učitelja Dermal in Stegnar. Učitelj Lesjak pak je menil, naj bi se o tej stvari ne razgovarjalo. Pri glasovanju ni obveljala Močnikova resolucija.

Nadalje je govoril učitelj Eppich o potrebi in koristnosti podružnic učiteljskega društva povdarjaje, da je le s združenno močjo mogoče ljudsko omiko pospeševati. Zbor je pritrđil govornikovim izpeljavam. Tudi se je sklenilo obrniti se do odbora društva za penzije udovam in sirotam kranjskih ljudskih učiteljev in društvo prositi, naj bi naznilo, kako stoji in se gospodari z društvenem premoženjem. Končno se je volil društveni odbor. Izvolili so se: za predsednika Andr. Prapotnik, za blagajničarja Močnik, za odbornike Gerkman, Belar, Tomičič, Raktelj, Šot, Gorekar, Kuhar in Stegnar.

Dopisi.

o Iz Ljubljane, 1. aprila. — [Izv. dop.] Bodi mi dovoljeno, da denes o stvari spregovorim, ki sicer ni politična, pa vendar izvrstno vseslovenska, kajti ne tiče se samo Ljubljane, temuč vsacega rojaka, kteremu je duševno naše razviteje, razviteje našega jezika na srci. In to je véliki slovar, ki se ima izdati na stroške slov. mecena škota Wolfa, in ktereга je dobil g. Levstik v delo, kakor je bilo zares najbolj prav, kajti jaz bi ne vedel, da bi bilo to jako imenitno delo moglo priti v vednostno vestneje in veščeje roke. Vedeti pa je treba, da ima preskrbovanje te stvari v rokah nek odbora, ki je sestavljen iz nekoliko jezikoslovnih diletantov precej starega kopita, in pa iz dveh ali treh pametnih mož, ki sicer niso jezikoslovci, pa imajo pojem kaj je vednostno iskanje. Prvi delajo slovarjevemu vredniku, ali da bolje rečem in pravilneje: slovarjevemu pisatelju g. Levstiku večne sitnosti. Oni bi radi videli, da bi slovar, kakoršen bi že bil jutri izšel, da-si v politično-narodnih vprašanjih prisezajo na polževo geslo: „počasi se daleč pride“, — tedaj ravno narobe, kakor duh denašnjega časa. Pri tem menda ne pomislijo, da prvič bomo imeli Slovenci, ker nas je malo in imamo malo denarja, za veliko časa samo enkrat materialno zmožnost tako obširno in veliko delo dobiti; drugič, da baš zarad tega moramo paziti, da delo ne bo efemerno, temuč, da bode zares ne samo na vrhunci denašnjega časa, temuč da bodo tudi prvotne preiskave pisateljeve dovršene s tehničnimi študijami, ktere se čez noč in dan ne dáde zvršiti. Levstik sam je že enkrat v Novicah obširno razložil koliko priprav in študij je treba, da je delo zares vredno tega, kar ima biti. Vendar se čujejo vedno glasovi: „kedaj bo prišel slovar? ali bo skoraj?“ Da, „Besednik“, sem slišal praviti, da je celo svoj humor spustil in dejal: o sv. Nikoli. Prepričan sem, da ko bi hotel g. Levstik slovensko-nemški del besednjaka tako zveržiti, kakor je zveržen nemško-slovenski, naredi ga v pol leta. In da je nemško-slovenski del slab in nepopolen, to mi bo vsak pritrđil, kdor ga je rabil. In nekteri udje onega odbora menda bi radi, da bi bil slovensko nemški del ravno tako polovično v naglem sifrfrano delo, ker so že dolgo časa v večnem priganjanju. Koliko ima nelepa osobna neprijaznost nekterih do g. Levstika svoje rogove v tem, da se mu od ene plati hoče v delo šušmariti, nočem govoriti. Istina je to, da je nekaj teh gospodov toliko časa „priganjalo“, da je bil g. Levstiku ob novem letu honorar obstavljen in da se slovar zdaj ne dela. Kaj bo oni odbor zdaj storil? Med seboj nima nobenega zmožnega in že „Jurij s puško“ je dobro povedal, da ko bi zdaj Diogenes s svetilnico v Ljubljano prišel, iskal bi zastoj Levstika II.

viš? Le še uro, a menim, da bodem že na poti v Bobovec.“

„Zakaj pa se ti tako mudi, dragi sin?“ — povpraša ga mati. „Saj menda nisi otrok? Zdaj se jezi, zdaj je ves plašen in zaprt, zdaj zopet tako na enkrat.“

„Ali se ti čudno zdi to?“ — rdečica Tomaževića oblije, „v Bobovci sem pustil ženo z rodovino vred, zdaj bi jo pa že videl rad.“

„Ali ta zelja se ti je vnela tako?“ — povpraša Vojakcija po kratkem zamišljenju in ostro pogleda sina.

„Vnela se mi je rés, jako vnela,“ — odgovori Tomažević in poobesi oči.

„Sin, sin!“ — dvigne Vojakcija žugalno roko, „jaz sem te imela pod svojim srcem in nikoga nisem ljubila, samo tebe, in tvoja duša in moja sti ena; nikar se. tedaj ne norčuj z menoj. Vjeda te neka grozna skrivnost, ta te tako žene v takovo nemogočnost, morebiti med tem samostanskim zidovjem tiči ta skrivnost.“

„Mati!“ — vskrikne Tomažević, in iz tajne hudobnosti mu zardi obličje, kri zalije oko; jame škripati z zobmi in s skrčeno pestjo stopi k materi.

Mati pak pokojno stoji; mogočno ga gleda in hudo, da se je kar stresnil strastnež, prebledel in s obema rokama zakril obraz.

„Mati mati!“ — vikne bolestno, „ali tudi ti si zoper mene?“

„Neumnež!“ — spregovori Vojakcija — in srdito ga začne gledati; ali hitrejšje njegova bolest topi nje jezo, hitrejšje vedri čelo, nego pomladansko solnce taja sneg; stopi k njemu in položi mu roko na gorko čelo. „Bolen si, ljubi sin!“ — čelo ti kar gori, kakor bi bil mrzliččen; nek črv ti razjeda srce, pa groza te je, še materi nočeš razodeti svoje skrivnosti, ali ni res? A, pa saj ne hrepenim po tej skrivnosti, časi je boljše, da nerazodeta ostane kaka skrivnost, da še v lastno misel ne bi švigala, in taka menda je tudi ta tajnost, ki tebi buri v srci. Le molči, bojim se njenega razodetja, bojim za trdno izvedeti to, kar slutim. Ali védi se možki, dragi sin, bodi

Kdor ima količkaj pojma o vednostnem delu in o jako razvitem stanju današnjega slovanskega in občnega jezikoslovstva, razvidi, da se bodo od Slovencev, od Slovanov in od vednosti sploh stavile na to delo vse druge tirjatve kakor na navaden besednjak, ki kacemu prestavljalec rabi za to, da zdaj pa zdaj katero besedo poišče, da ve kaj pomeni po nemški. Za tako rabo bode zadosti Janežičev slovarček, ki je boje tudi zdaj v delu. Od Levstika pa bomo zahtevali, da nam globlje v jezik posveti. Torej je puhel in piškar izgovor omenjenih gospodov: „da narod tirja naj se slovar hitro izda“. To prvič ni resnica, drugič pa je opomniti, da ko bi to tudi res bilo, bila bi ravno njih prva dolžnost kakor tudi vsacega izobraženca, narodu povedati, da je ravno za narodno reč, za naroden jezik, za slavo narodne vednosti bolje, ako je delo dovršeno, nego pa ako je hitro skolorvano. — Jaz sicer nisem v jezikoslovji Levstikov brat, pa mislim, da bi mi v tej stvari moj nekdanji učitelj Miklošič prej pritegnil kakor Marnu in Lesarju. Torej bo onim odborovcem slovenski narod enkrat bolj hvaležen, ako se z Levstikom pobogajo, ako mu potrebnih pripomočkov pripravijo in tako delo zares spešijo. Ako ostanejo pri zdanji diletantični volji, utegno kmalu v bodočnosti zvedeti, da se bo dejansko skazalo, ka je tisti narod, ki pravijo da brž slovar zahteva, proti njim, a ne za-nje.

Iz Sevnice. 31. marca. [Izv. dop.] (Slovenski tabor.) Naznanjal sem Vam že veselo novico, da so rodoljubi posavski sklenili, na nedeljo, 2. maja ob 2 1/2 ure popoldne sklicati slovenski tabor v Sevnico. Osnovni odbor, kterega predsednik je dež. posl. g. A. Lenček, se je že konstituiral; pripravnost prostor je najet in ako nam vlada ne odreče dovoljenja in nam vreme ne kljubuje, nadejati se je na tisoče taboritov ne samo iz Štajerske, ampak tudi iz Kranjske. Slovensko ljudstvo v našem, brežičkem in kozjanskem okraju, kteremu je posebno namenjen ta tabor, je poduka v narodnih zadevah zelo potrebno; zato moramo čestitati rodoljubom, da se niso ustrašili truda in prvi v tem letu na slovenski zemlji sklicali narod, da se oglasi pred vsem svetom za svoje pravice. Kolikor je dozdej znano, se bode govorilo in sklepalo o zedinjenji vseh Slovencev v eno slovensko kronovino z enim deželnim zborom, in o vpeljavi slov. jezika v uradnije in šole. Tudi dva lokalna predmeta: napravljenje slovenske gospodarske šole za posavsko dolino in most čez Savo pri Sevnici prideta na vrsto. Kot govorniki oglasili so se neki dozdej gg. dr. Razlag, dr. Zarnik, Sitar, občinski uradnik v Blanci, dr. Srnec, dr. Kapler iz Krškega mesta in g. župnik Ripšl.

Ker je Sevnica železniška postaja na hrvaški železnici, in se bo menda dovolila ponižana vožnja cena, pričakujemo tudi hrvaških naših bratov, ker bo letos v posavski dolini edini ta tabor. Rodoljubi, podvizajte se, da častno izide.

Iz Prračine na Goriškem 1. aprila 1869. V. G.* — Ne zamerite mi, da Vam zdaj ko je velikonočni čas pokore že minil, nekaj pišem. Kajti o velikonočnem času je treba vse stare pregrehe, ki srce otožno delajo, iztrebiti, in se spokoriti. Saj skrivnih pregreh ne bodem Vam risal, ampak javne, ki so vsacemu pravemu Slovanu — nož v srce. Pregrehe, ki jih tudi še sedanja doba rodi, in nam Slovanom v srca sadi. Edine te pregrehe so: Tlačenje našega naroda. To so pregrehe, kojim bi jaz rad svetoval pokore! Slovenski narod je od veka prekrotkega značaja, zaradi tega je od veka tlačen, teptan, ter ima veliko nasprotnikov. To je vendar čuda, da ga niso volkovi v ovčji koži še raztrgali, kakor krotko jagnje. Le malo narodov na svetu ima toliko sovražnikov, kakor jih ima slovenski, to nas vsakdanje skušnje učé, in sicer pri vsaki priliki. Kar se nam denes v oziru enakopravnosti veselega pokaže, jutri se nam že spet skrjuje. Enakopravnost §. 19. to je za nas Slovane le puhla teorija; vse visi na klinu, molji, snet in rija je glodaja, in pajki predejo po papirji, kjer sta enakopravnost in paragraf 19 s zlatimi črkami zapisana. Kdor ne ljubi in ne spojuje teh postav, ta

*) Opomin slovenskega kmeta pred taborom v Biljani pri Gorici. Vredn.

mož, ki kljubuje tudi bodljajem lastne vesti; ali to je teže dokazati, nego z jasnim čelom trpeti nadloge, prijateljsko izdajstvo, zlobo svojih sovražnikov; ali vendar, to moraš dokazati, Štefan, če nečeš, da se prestol sesede pod teboj in krona v prah ne pade ti z glave.“

„Tega ne tega!“ — vsikljne Tomažević razhujen.

„A Kosarevna je pobegnila z zvestim služabnikom tvojega očeta kralja?“

A, kaj zató,“ — odgovori Tomažević hladno, „nič se ga ne bojim več.“

„Tedad si se vendar bal ga?!“ — oponese mu Vojakcija, „tedaj stari sluga tvojega očeta ve skrivnosti, ki bi tebi utegnili biti nevarne; ker je Kosarevna po večerajšnjem pomirji, ko je vnovič nada posijala, blagost jela smijati se jej, vendar le tako nenadoma pobegnila brez kakove obotave, gotovo je razodel jej svojo skrivnost, — skrivnost, ki je tako na enkrat umorila jej vso ljubezen, vso nade v bodočnost.“

Tomažević pobešni oči in nekoliko časa molči. „Ti si tako dejala, mati moja“, — spregovori naposled odločno, „da, tako je. Ali vendar se ne bojim, in ko bi tudi vsemu svetu razodel ta pès svojo skrivnost in mojo, in ko bi Kosarevna tožila komurkoli, kjer si bodi, nikjer ne najde zavetja, nikjer ne pomočnika ne vere! Ogorski kralj — Matijaž Korvin mi je veren zavetnik. Le urno v Bobovec, zato da tem popreje zasveti se mi krona na glavi, in da razmnožim nove lesk, da razširim bosniško slavo, da zmagovito svoj narod osvobodim mohamedanske sužnosti.“

„Tedad v Bobovec!“ — omeni Vojakcija po kratkem molčanju. Po eni uri je kralj Štefan Tomažević že na poti v svojo stolico (hauptstadt). Ali narod, ki je bilo obilo sešlo se ga iz vseh krajev po kraljevini k pogrebu kralja Štefana v Sutiski, narod se mu zelo čudi, sinu — pa da se mu tako muči od očinega groba, ko mrtvaški obredje niso nehali še. (Dal. pr.)

ni zvest državljan; tudi ni zvest tistemu, ki je te postave potrdil. Pravi zvesti državljan bi moral jih spolnovati, da pokaže da je zvest cesarju in njegovim postavam. Tedaj naši možje, ki imate našo osodo v rokah! dokler ne boste te postave spolnovali, ne pokažete se zvesti ne vladi a ne tudi vladarju. Povem vam, čas in ura sta blizu! — Slovenija ne spi več.

Slovinci! mi trkamo, zahtevamo a le pohlevno, ali dokler ne bodemo „viribus unitis“ v vedno se ponavljajočih in ogromnih taborjih naših pravice zahtevali, ne bo nič. Le zmerom bo: „Čakajte vi svati pred vrati, polnite možnjice nam z zlati.“ — Slovenci že davno se zavedamo, vidimo, občutimo kako nas tlačí tuja mōra; in bogme vsled vseh zavednosti in enakopravnih postav, tujčevim koristim služiti moramo. Ali dovolj je tega, tega mi več ne trpimo! „Daní se že zōra, zginola je noč, več ne bo nas tlačila sovražnika moč.“ Posijalo bode tudi nam milo solnčice skozi vrata zatvorjene v tisočletno temo, saj če ne pred, ka ko bode „Slovenija“ ustvarjena. „Slovenija“ zatvori vragom pot, in pohlepni Italiji, ki stega roko že do Save in Drave, ter misli da nas Slovence že v svoji mavhi ima. Združeni bodemo se bolj lahko branili sovražnih napadov, ter pevali: „Akoravno vrag še razsaja, Slovenč po svojem se spreha.“ Slovenci smo z dušo in telom vselej zvesti državljani cesarju in državi udani, v krvi in v imetji; tedaj dajte nam kar zahtevamo, saj ne zahtevamo družega ko kar nam po božji in človeški postavi gre.

Politični razgled.

Tržaški Lahoni se hoté v mestnem zboru poslužiti enega navadnih pripomočkov ošabnih većin in zavreči volitve okoličnih slovenskih poslancev. Volitve g. vrednika Piano je po telegramu stare „Presse“ že zavržena, češ da je ta gospod srenjski uradnik. Sicer pa upamo, da tudi ta manevar tržaških Slovencev ne bo sprivil ob določeno jim število poslancev oziroma mestnih svetovalcev: nove volitve bodo pač iz nova pokazale, da je tržaška okolica vsa slovenska in narodna.

V „A. A. Ztg.“ se piše iz Trsta: Niti slovensko prizadevanje v Primorji, niti misel odcepiti okolico od tržaškega mesta si ne sme podore ali potuhe nadejati od vladne strani. Mogoče je to že glede sedanje vlade, toda vladi kakor tržaškim Slovincem je pomisliti, da denes še ne pišemo sodnega dne in da ga tudi še jutri ne bomo! —

Da se naših ministrov v javnosti popolnoma ne pozabi, mora zopet enkrat napovedana ministerska kriza pomagati. Pravijo, da je minister Berger prosil, naj bi se izpustil iz službe, da pa cesar temu ni privolil. Dober prijatelj ministerstva bi mu moral svetovati, naj ne igra preveč z ognjem ministerske krize! Ko bi bilo verovati „N. f. Pr.“ bilo bi pričakovati, da prevzame knez Auersperg zopet predsedništvo v ministersvu, ker Taaffe nikakor ne more ostati na tem mestu.

V dunajskih listih se bere, da se narodnjaki na Českem in Moravskem tudi letos ne bodo udeleževali deželnih zborov. Itak ni bilo kaj drugega pričakovati.

Vladni listi si prizadevajo razširiti mnenje, da je prišel vodja česke namestnije fml. Koller samo iz zasebnih razlogov na Dunaj. Česki listi pa naprej trdijo, da je Koller naravnost na cesarjevo povelje moral tje priti. V telegramu beremo: „Iz dobrega vira se čuje, da je cesar proti ministrom povdarjal potrebo sprave v Cislajlsaniji; od ministrov pak je sprejel popis o cislajtski situaciji.“

Vsemu vladnemu tajeju nasproti trdijo poročila z Prage, Pešte in Krakove, da bo cesar to spemlad potoval v Galicijo. —

Ogorsko ministerstvo hoče hitro porabiti skušnjo pri zadnjih volitvah, da bi pri prihodnjih volitvah ne imelo zopet toliko zadreg, kakor pri sedanjih. V ta namen si hoče prestrojiti volilno postavo po svojem koptu. „Pest. Ll.“ piše: Pri zadnjih volitvah storjene skušnje so mnogostransko razkrile napake časne volilne postave od leta 1848. Z ozirom na nje se bo vspravila nova deželnim potrebam odgovarjajoča postava. Torej g. Magjarom toliko hvalisane postave leta 1848 tudi več ne zadostujejo — prigovor o zamorcu ki je moral po storjeni dolžnosti oditi! —

Volitve na Ogorskem zdaj takole stojé: Izvoljenih je 231 Deakistov in 157 opozicijonalcev.

„N. f. Pr.“ se posmehuje Poljakom in pravi: „Gospodje Poljaki bodo tako priznani in za zdaj še sodelovali v državnem zboru. Pri shodu državnega zbora nas čaka veselje, da zopet vidimo poslance gališke. Še le kader se bo v zbornici posvetovalo o gališki resoluciji, hočejo Poljaki sklepati „kaj in kako“. — Te besede same že kažejo, da si z neznajdnostjo in breznačelnostjo ni pridobiti spoštovanja ni tu ne tam.

Romani na Erdeljskem tudi ne vedo praviti posebnih čudežev o liberalnosti ogorskega ministerstva. Tako je uradni list te dni oglasil, da je romanski narodni vodja Babes mahoma in brez službenih razlogov iz službe prisodnika pri kraljevem svetovalstvu izpuščen. Stvar je napravila mnogo hrupa, kajti tu se sučejo stvari okolo sodniškega uradnika. ki se ne more kar meni nič tebi nič službe odstaviti.

Iz Berolina se javlja v „Altonaer Merkur“: Zaupna sporočila iz Bukarešte dvomijo, da bi se dal v podonavskih knježevinah ohraniti sedanji volilni red. Knež Karl se čuti osamljenega, vlada ima dokazov, iz kterih je razvidno, da stoji romanska prevratna stranka v zvezi z ogorsko levico. Stranka Bratianova ima mnogo denarjev, orožja in prijateljev. V Bukarešti se razgovarja o potrebi državnega prevrata, vendar še ne vedo, ali bi se smeli zanašati na vojake. — Če je ta novica resnična, se zopet nekaj snuje.

V Italiji so zasledili zaroto in so zaradi tega v Neapeljnu mnogo oseb zaprli. Zarota izvira bojda od neke splošne republikanske zveze, ktera imenuje Viktorja Emanuela samo kralja sardinskega. Ta zveza razpošilja sem ter tje prav burna pisma. V enem teh pisem so se žene vabile, naj imajo vrelega olja pripravljene za prihodnji punt. Zadnje pismo pravi, da

se bo izdalo samo še eno tako pismo, v katerem se bo naznanila ura ustaje, potem pa napoči zarja barikad.

Iz Geneve se poroča o velikih neredih; nekoliko oseb so deli v zapor ljudstvo jih je hotelo osvoboditi, pa mu ni obveljalo. Nevolja je velika proti internacijonalnemu zveznemu svetovalstvu.

V Madridu so kortesi sprejeli postavbo, da se najme državno posojilo. Serano je razlagal in povdarjal resnost časa. Potem se je predložila osnova ustave, ki že oglašene svobodščine potrjuje in izreka, da se ima katolicizem ohraniti, drugim veram pa dati popolna svoboda. Vladarsko načelo ima biti dedna monarhija, kortesi, ki se volijo vsaka 3 leta, senat voljen na 12 let in pa ministerska odgovornost.

Razne stvari.

* (Ljubljanska Slovenija) priporoča volilec kranjskega, trziškega in loškega okraja g. dr. Razlaga kot deželnega poslanca. O tem znanem rodoljubu pravi oklic: Ime dr. Razlaga, ki že veliko veliko dela in piše za narod naš, je po vsem Slovenskem tako slavnoznano, da se priporoča že samo. Šest političkih okrajev na Štajarskem mu je že dvakrat ondi izročilo poslanstvo, kteremu pa se je lani iz tehtnih nagibov, čeravno težkega srca, sam odpovedal. Vprašali smo ga, ali ne bi sprejel poslanstva, ako ga naši može v Kranji volijo, in odgovoril nam je, da se nikakor ne ponuja sam, ker ne hrepeni niti po slavi niti po kakem dobičku v poslanstvu, da pa, če ga narod pokliče v zbor, uboga častnemu poklicu. — Dr. Razlag, kot advokat stanuje v Brežicah, ima pa kakor na Štajarskem in Hrvaškem, tudi na Kranjskem na Čateži, okraja krškega, zemljišče (grunt), katero kot umen gospodar in ud naše kmetijske družbe marljivo obdeluje. Po posestvu, od kterega davek plačuje, je tedaj dr. Razlag tudi naš srenjčan. Sin kmečkih starišev in v treh deželah z davki obložen gruntni posestnik dobro pozna tudi težave Vaše; sicer pa mož ravno tako bistre glave in velike učenosti kakor milega in mirnega srca in izvrsten govornik v domačem jeziku, ima vse lastnosti, ki se dandenes zahtevajo od zastopnika narodnega; vrh vsega tega je tudi njemu, kakor sedanjim narodnim večini našega deželnega zbora, v vsem nepremakljivo sveto geslo: „za vero, dom in cesarja!“

* (Narodno gibanje.) V št. Lenartu pri Brežicah in v Pišecah nameravajo ustanoviti gospodarsko čitalnico. Svetovati bi bilo, da bi se tudi po drugih še tako majhnih krajih osnovala kmetijske čitalnice, kterim bi bili stroški lahko prav majhni. Ako se vresničji želja nekterih rodoljubov mariborskih, skrbelo bo tukajšno politično društvo za bralce, ki bodo hodili po manjih čitalnicah poučevati o raznih gospodarskih, političnih itd. predmetih.

* (Nezaupnica dr. Tomanu.) Študentje vseučilišča graškega se bodo, kakor nam pišejo posamezni na počitnicah raztreseni študentje, ali pridružili nezaupnici dunajskih študentov, ali pa mu poslali pismo ravno istega smisla. Radovedni smo, ali res naši sedanj „vodje“ ne opusté svoje omahljive in blede politike oportunistva, ako jim vsa slovenska mladina na ravnost reče, da političnega destinata po njih s kratka ne prevzame, in da hoče hoditi narodno pot do sreče in svobode narodove.

* (Akademija za pravoznanstvo — odložena.) V 20. seji lanskega dež. zbora kranjskega osnovani postavi o jeziku slovenskem v ljudskih in srednjih šolah pridjane želje, naj bi se v Ljubljani ustanovila za pravoznanstvo akademija s slovenskim jezikom, ministerstvo bogočastja in nauka, kakor pravi odpis od 10. t. m., tako dolgo ne more rešiti, dokler ne bodo dogane razprave, ki jih ravno zdaj ministerstvo ima z učiteljskimi zbornicami pravo- in državoslovnimi, v kterih gre za to, kako naj se v prihodnje osnovalo učilišča prava, in ali se v ta šolski organizem dajo umestiti take više specialne učilnice, ktere dozdej niso navadne bile v deželah, ki so zastopane v dunajskem državnem zboru. Potem še le, kadar bo to vprašanje po omejenji poti v principu rešeno, more ministerstvo enoglasno izrečeno željo kranjskega deželnega zbora v prevdarek vzeti. — Menda se po tem takim ne motimo, ako mislimo, da je — ne bo akademije za pravoznanstvo. Dunajski profesorji bodo rekli: vseučilišče ali pa nič, in potem tudi mi dobimo — nič. Saj smo tega že vajeni. (Nov.)

* (Iz mestnega zbora ljubljanskega.) Novo mestno zastopništvo ljubljansko je imelo 30. marca svojo prvo sejo, ktere se je udeležilo 27 udov in začel jo je magistratni svetovalec Guttman z nagovorom, v kterem je razlagal svoje delovanje. Svetovalec Seunig je potem kot starišina prevzel predsedništvo. Volitve so se takoj v prvi seji potrdile in se je izrekla g. Gutmanu javna zahvala za njegovo poslovanje. Dr. Recher in Terpin se volita v odbor, ki ima sestaviti spisnik porotnikov. Župana bodo volili 5. t. m. Tudi po zunanjih listih se potrjuje sporočilo našega ljubljanskega dopisnika, da ima K. Dežman največ upanja postati mestni glavar.

* (Nova poslanc.) Iz razreda velikega posestva štirskega sta voljena v deželni zbor gg. dr. Stremayr in bar. Hammer-Purgstall. Udeležilo se je 127 volilcev in je prvi dobil 79, drugi 76 glasov. Konservativne stranke kandidata sta dobila po 50 glasov.

* (Za okrajnega sodnika v Mariboru) se je imenoval gosp. Ribič, ki je dozdej opravljal enako službo v Konjicah.

* (Čudne oblike.) Vrednik nekdanjih „Narodni Noviny“ in „Nar. Pokroka“ in pa nekoliko drugih českih rodoljubov je obsojeno zaradi telegramov, v kterih so o svojem času izrekli svojo zadovoljnost s česko deklaracijo. Po razlaganju državnega pravdnika ti telegrami niso pregrešili proti postavi zaradi svojega zadržaja, ampak zaradi svoje „čudne oblike“.

* (Iz Prage) se nam poroča, da se je v kratkem nadejati, da se odpravi izjemno stanje. Gledé popolne amnestije obsojenih vrednikov in drugih politično obsojenih pa si v dotičnih krogih prav nič ne obetajo.

* („Koruna.“) Prejšnji vrednik tega časnika g. Müller je obsojen

Izdatelj in odgovorni vrednik Anton Tomšič.

zarad zločina kaljega javnega miru in zaradi pregreška šuntanja na 5 mesecev sedéza s postežem in pa 500 gl. zgube na kavčiji.

* (Taboru na Kalcu) bo menda predsedoval g. odvetnik dr. Lavrič iz Ajdovščine; iz Ljubljane pričakujejo g. dr. Costo.

* (Še enkrat Šmarje.) Šmarje o kteri smo pripovedali, da se tam bo ustanovila 4 razredna slovenska šola, so Šmarje pri Jelših na Štajarskem. Naj bi tudi Žavski trg posnemal Šmarčane in pomnožil svojo ljudsko šolo z 4. razredom. Ne bilo bi potem treba prebivalcem zgornje savinske doline svoje otroke pošiljati v nemškutarske celjske šole in Celjani, ki se jim gnjusi slovenščina, slovenski denar pa jim dobrotekne, bi naj potem gledali, kako si napolnijo klopi svojih šol z nemškimi učenci.

* (Iz Kamnika) se eden naših dopisnikov pritožuje, da je v tamšnji čitalnici tudi marsikaj slabeje, kakor bi po navadnih tirjavah od slovenske in narodne čitalnice pričakovati bilo, ker se v občevanju slovenščina odstavlja in je konverzacija (gotovo proti namenu čitalnice) navadno in po večem delu nemška. To je graje vredno, in gotovo tudi — zboljšanja potrebno.

* (V Trstu) je stopil 31. t. m. mestni zbor v prvič skupaj in novovoljeni poslanci slovenske okolice so nastopili svojo precej težavno pot. Slovenci mislijo v zboru samo slovenski govoriti. Prav tako, le koncesij ne delati tam, kjer se dobi samo zasmehovanje za plačilo.

* (Odbor českih rodoljubov) na Dunaj misli osnovati šolo za uboge česke dečke, ki pripotujejo na Dunaj dela izkat in se tako brez poduka na tujem ponemčijo in domovini odtujijo. Odbor vabi vse česke rojake naj z denarnimi doneski pomorejo dobrotnemu početju na noge.

* (Sibiriskega cesarja) veliki knez Vladimir je potoval te oni skozi Dunaj v Italjo.

* (Novo društvo na akcije.) Na Dunaji se bo menda ustanovila „kranjsko-koroško-štiriska banka za kupčijstvo, rudarstvo in obrtnijstvo.“ Ustanovitelji te banke so: Fid. Terpinec, P. Kozler, dr. Kozler, J. Kozler, K. Obreza, J. Baumgartner, J. Krisper, C. Pammer. Glavnica banke bo znašala 5 milijonov goldinarjev.

* (Most čez Savo pri Sevnici.) kterega hoče, kakor smo že naznanjali, napraviti srenja sevnška, v Gradcu ni našel nasprotnikov. Kar pa se tiče ravno tako kranjske, kakor štirske dežele, poslal ga je deželni odbor štirski v Ljubljano, naj bi ondotni deželni odbor izposloval za most pri deželnem zboru podporo iz deželnega zaklada kranjskega. Ker nimamo zedinjene Slovenije morajo vse take prošnje romati od Poncija do Pilata. Kakor se nam poroča, bo tudi prihodnji tabor v Sevnici govoril svojo besedo o tem mostu.

* (Srbska vlada) je zopet 7402 cekinov dala za narodno gledišče v Belemgradu in sicer iz zapuščine ranjkega kneza. Vsega vkup je do zdaj vlada dala 20.000 cekinov v ta namen.

* (Družba českih delavcev) na Dunaji je sklenila v zadnjem mesečnem shodu, ustanoviti obrtnijsko česko šolo na Dunaji in preosnovati se po izgledu velicega praškega delavskega društva „Oul“. — To omenjaje, želimo, da bi tudi pri nas, najprvo v Ljubljani, kjer je najlaglje mogoče, skušali osnovati delavska društva.

* (Po gorem Krasu) se nameravajo hoste in gozdi nazaditi. Za letos je minister kmetijstva dovolil 10.000 gl., z opombo da se sme tudi več porabiti za porastenje Krasa. C. namestništvu v Trstu se je prideli gozdni inšpektor, ki bo imel voditi sajenje gozdnega drevja. — Do zdaj se je sicer od ondotnih okrajnih predstojništev vedno na viša mesta poročalo, koliko semena se je posejalo, koliko vsadnih gred se je skopalo na Krasu, ali vspeha ni bilo videti, ravno narobe pa se je skazalo, da je bil denar proč metan, ker ljudje niso sajenja umeli. Upajmo, da bode novi inšpektor neki g. Šarnagl srečneje vodil ta za Kras in njegovo rodovitnost toliko imenitna dela.

* (V Prvačini) 2 uri od Gorice, je od novega leta sem le še privatno bralno društvo, ki bere slovenske časopise in knjige; ako bi imelo pa dovolj materialne podpore, bi se rado kmalu v čitalnico par excellence spremenilo. Zarad tega mili moj „Narod“, razglašam rodoljubnim Slovincem naj bi nam, po narodni omiki hrepenečim, blagovolili s kakoršno si bode materialno podporo pod pazduho segniti in v ta namen nam ali knjig ali kaj drugega poslati. Srčno zahvalno Vam bode, za vse, karkoli z napisom: „Slov. bralnemu društvu v Prvačini“ (P. Görz) pošljete, imenovano društvo izreklo. Tudi Slovenija Vam bode za Vaše darove na veke hvaležna! — Tako nam piše eden nam znanih goriških rodoljubov. Podpirajte njegovo prošnjo, želimo da bi ne bila nespešna.

Odprl sem svojo

advokatno pisarnico

v Mariboru, Tegethofova ulica, nad prvim stropom nove hiše g. Girstmajr-ja.

Dr. Janko Sernek.

Dr. Dragotin Breznik,

odvetnik v Ptuj,

naznanja, da odpre pisarno v svoji lastni, poprej Čuček-ovi hiši, br. 89 na trgu, 5. aprila 1869.

Lastniki: Dr. Jože Vošnjak in drugi.

Tiskar Eduard Janžič.